

2025. november 17. hétfő

Istenben, akinek igéjét dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!
(Zsoltár 56,5)

Mk 8,1-10: *Azokban a napokban ismét nagy népsokaság vette körül. Nem volt mit enniük, ezért magához szólította tanítványait. „Sajnálom a tömeget – mondta –, mivel már harmadnapja kitartanak mellettem, és nincs mit enniük. Ha étlen engedem el őket, kidőlnek az úton, hisz többen közülük messziről jöttek.” Tanítványai ezt válaszolták: „Honnan vehetnénk itt a pusztában annyi kenyeret, hogy mind jóllakjanak?” Megkérdezte tőlük: „Hány kenyerek van?” „Hét” – válaszolták. Erre megparancsolta a népnek, hogy telepedjék le a földre. Majd fogta a hét kenyeret, hálát adott, megtörte és odaadta tanítványainak, hogy osszák szét. Szét is osztották a nép közt. Egy kevés haluk is volt. Ezeket is megáldotta, s meghagyta, hogy osszák ki. Ettek és jól is laktak, aztán fölszedték a maradékot: hét kosárral lett. Lehetek vagy négyezren. Ezután hazaküldte őket, maga pedig tanítványaival bárkába szállt, és Dalmanuta környékére ment.*

Igehirdetés: Az édesanyák a gyermekük sírásából következtetni tudnak arra, hogy mire van a babának szüksége, akár ötféle vagy még több sírástípust tudnak megkülönböztetni. Az apukák szerint minden sírás azt jelenti, hogy a babának az anyukájára van szüksége. Ez a mai evangéliumi történet a mi szükségleteinkről és azok betöltéséről szól.

Nem is olyan régen olvashattuk, hallgathattuk itt a templomban az ötezer ember megvendégelésének történetét. Érdekes, hogy miért ismétlődik ez a jelenet, szinte szóról szóra. Talán azért is, mert ahogyan a tanítványoknak, úgy nekünk sem könnyű elhinni, beépíteni az életünkbe mindazt, amit Isten meg akar mutatni ezeken a történeteken keresztül. Szeretném néhány pontban összegezni, hogy számomra most mik a legfontosabb üzenetek ma reggel.

Az első az, hogy Isten nem közömbös a mi valódi szükségleteinkkel szemben. Azért jött, hogy betöltsen a mi valódi, mély éhségünket, aminek a mai történetben olvasott kenyérszaporítás csak előképe. Isten azt az alapvető éhséget akarja betölteni, ami a szívünk lényegét érinti. Ez ugyanakkor nem jelenti azt, hogy néha ne élénk át éhséget, ne történhetne meg, hogy eljutunk addig, amikor már mélyen átérezhetjük, hogy Istenre van szükségünk. Itt érdemes megállni és egy kicsit önmagunkba nézni, mert nagyon sokféle módon próbáljuk csillapítani ezt a végső éhségét a lelkünknek. Akár konkrétan evéssel, vagy Tik-Tok videók pörgetésével, vagy ezernyi más módon. Pedig érdemes megélni ezt az éhséget és Isten felé fordulni vele. A hitünk elmélyülésének a története, ahogy felismerjük, hogy senki és semmi nem képes kitölteni Isten helyét az életünkben. És akkor már nem szokás vallásosságunk lesz, nem a szép énekek, vagy a jó prédikáció, de még csak nem is a jó közösség fog a templomba vonzani, hanem ez a felismert éhség mutatja egyértelműen ez utat.

A második üzenet, hogy Isten nagyon sokszor használ embereket ahhoz, hogy másokhoz eljusson, hogy ajándékozzon. Megtehetné volna, hogy a semmiből terem, de itt is elkéri azt a hét árpakenyeret és a néhány halat. Amink van, abból dolgozik. Az a kevés, amit tudok, az a kevés, amire képes vagyok Isten kezében meg tud sokszorozódni, ajándékká tud válni a többiek számára. Csak képzeljétek el, hogy mivé válhatna ez az iskola, ha mindannyian csak azt a keveset, amire képesek vagyunk a szeretetben, a megbocsátásban az egymás felé fordulásban, azt Isten elé tennénk, és tudatosan kérnénk, hogy használja fel!

És ebből következik a harmadik: a váratlan bőség. Az én kevesem megszorozva Isten szeretetével nem csak elég, hanem túlcseresznyés módon bőséges. Ez az Isten mértéke. És ezt megtapasztalhatjuk lelki-szellemi és fizikai téren egyaránt. Ahogyan az általam átélt és sokszor elmesélt történetemben Isten megáldotta az állami gondozottaknak szervezett gyerektáborunkat, amire nem volt elég pénzünk és a végén még maradt is annyi pénz, amiből év közben vittük a gyerekeket moziba, színházba.

Isten az, aki tudja, hogy a mi sírásunk, éhségünk miről szól. És nekünk igazából Őrá van szükségünk!